

LBRIS | We know
IOANA GAVRILOVICI

TREI
PERSOANE
ÎMBRĂCATE
ÎN
GALBEN
ȘI CU
PĂLĂRII
NEGRE

PERSONAJELE:

DOMNUL DIMITOV

DOMNUL CEHO

DOMNUL IOVULESCU

GARDIANUL

GARDIANUL CU TELEFONUL

GARDIANUL ANONIM

ALȚI GARDIENI

3 PERSOANE ÎMBRĂCATE ÎN GALBEN

ȘI CU PĂLĂRII NEGRE

Un grup mare care susține o pancartă, un domn cu geamantan, un grup de indivizi cu ochelari negri care țin în mâini niște valize enorme, alte grupuri

ACTUL I

O cameră de interogatoriu cu o masă și trei scaune, iar pe masă – o mașină de scris. Deasupra mesei – un reflector. Deasupra ușii – un ceas mare, defect.

Ușa camerei, jumătate din gratii, se află la mijlocul peretelui. În spatele acestui perete, se lasă loc de un hol. În cameră, un gardian, învârtind din când în când în mână un pistol. În spatele ușii, printre gratii, se observă un alt gardian, care, întors cu spatele, stă drept și nemișcat. Acesta este gardianul anonim. Va rămâne în această poziție pe tot parcursul piesei.

SCENA 1

Intră domnul Dimitov, îmbrăcat într-un costum elegant. E înalt, calculat în gesturi și impunător. Își scoate paltonul, se așază, așteaptă. Apoi intră domnul Iovulescu și se așază în fața mașinii de scris. Domnul Iovulescu pare precipitat și are mișcări dezordonate.

DOMNUL IOVULESCU: Vă salut, domnule Dimitov.

DOMNUL DIMITOV (*Privind în altă parte, sec.*): Domnule Iovulescu.

Intră un gardian cu un arestat, domnul Ceho, al cărui chip e acoperit. Îl pune pe scaun față în față cu domnul Dimitov și îi descoperă chipul.

UN GARDIAN: Acesta este domnul arestat. (*Iese.*)

Domnul Dimitov vorbește pe un ton calm, rece și imperturbabil. Domnul Ceho e mai tot timpul agitat, se bâlbâie, e speriat, creând prin atitudinea sa impresia că este vinovat.

DOMNUL DIMITOV (*După un moment de tăcere încordată, domnul Dimitov se ridică și face câțiva pași apăsăți.*): Domnul Ceho se află aici și nu știe de ce.

DOMNUL CEHO: Nu, domnule... Am fost luat de pe stradă în timp ce mă îndreptam spre autobuz. E o întâmplare absolut fără sens.

DOMNUL DIMITOV: Noi trăim într-un stat totalitar. Statul nostru totalitar este bine pus la punct. El are cunoștință de tot. Și are împuternicirii săi, care-l informează despre toți cetățenii. Toți. Chiar și cei mai obișnuiți... (*Întrerupt.*)

DOMNUL CEHO: Eu sunt un tip aparte!

DOMNUL DIMITOV: De aceea vă și aflați aici.

DOMNUL CEHO: Dar, în realitate, sunt cu totul și cu totul obișnuit. (*Întrerupt.*)

DOMNUL DIMITOV: Statul nostru totalitar e un stat bine pus la punct, la curent cu tot ce se întâmplă și cu orice ar urma să se întâmple. Statul nostru controlează totul, în așa fel încât cetățeanul să nu aibă ce controla. Să fie un om relaxat. Cetățeanul e un om relaxat pentru că statul își face treaba bine. Treaba de a menține ordinea publică. Și nu e un secret că poliția secretă se ocupă de asta. Dumneavoastră sunteți un suspect.

DOMNUL DIMITOV: De tulburarea ordinii publice. Aseară, însă, ați fost depistat.

DOMNUL CEHO: Domnule, e o confuzie... Poate e vorba de vecinul. Vecinul e un om suspect, să știți!

DOMNUL DIMITOV: Vecinul e informator, domnule.

DOMNUL CEHO: Vai de mine! Nu se poate, domnule! Nu se poate! Eu însumi l-am văzut făcând chestii, chestii... stridente la adresa statului. Chestii inadmisibile, mă rog... A editat un articol pe care l-a pus la afișier, la intrarea în bloc. Ca să vedeți! Și scria: „Statul e un pervers!” Ce ziceți?

DOMNUL DIMITOV: Zic că dumneavoastră o luați razna intenționat. De când ați fost adus aici, v-am auzit spunând numai bazaconii. Una dintre ele, cea mai reușită, e că vă aflați aici pentru a susține nu știu ce prelegere despre destinul omului în Univers.

DOMNUL CEHO: Domnule... cum să vă fac să înțelegeți... cum să vă fac să pricepeți?! Nu, degeaba mă chinui să vă fac să înțelegeți... Destinul omului în Univers e o temă prea sofisticată... ca să poată fi dezbătută. (*Întrerupt.*)

DOMNUL DIMITOV: Aseară, la ora 9 fix, unde vă aflați, domnule?

DOMNUL CEHO: E o întrebare, domnule? Nu înțeleg..

DOMNUL DIMITOV: Da, domnule. E o întrebare.

DOMNUL CEHO: Dacă e o întrebare, atunci vă răspund la întrebare... Mă aflam aseară, la ora 9 fix, mă aflam... în apartamentul meu.

DOMNUL DIMITOV: Domnul Ceho, apartamentul numărul 112, etajul 5, căsătorit, fără copii.

DOMNUL CEHO: Cine m-a turnat?!

DOMNUL DIMITOV: 358 de informatori. Vreți să știți cine sunt?

DOMNUL CEHO: Dar eu, în toată viața mea, abia dac-am cunoscut 50 de persoane! (*Către sine.*) Știam eu că toată lumea are ceva cu mine...

DOMNUL DIMITOV: E vorba de vecini, de locatari ai blocului de vis-à-vis, ai blocului din stânga, din dreapta, de la margine, din lateral și ai tuturor blocurilor din apropierea blocului în care locuiți.

DOMNUL CEHO (*Răvășit.*): Domnule, am nevoie de un avocat!

DOMNUL DIMITOV: Eu sunt avocat de profesie, domnule. Am terminat dreptul acum 7 ani. Am fost avocat 3 ani. Apoi m-am angajat la Departamentul Interogări. Iar dumneavoastră nu aveți nevoie de un avocat. În cazul dumneavoastră, nu. (*O pauză scurtă.*) Domnule Ceho, acesta este un interogatoriu. Eu sunt domnul Andrei Dimitov, conducătorul interogatoriului, iar în stânga mea e domnul Matei Iovulescu, redactor de dosare și redactor al acestui interogatoriu, membri ai poliției secrete. (*Aranjându-și costumul.*) Revenind, domnule Ceho... Cine se mai afla în apartament la ora 9 fix?

DOMNUL CEHO: E iarăși o întrebare, sau aveți alte intenții...?

DOMNUL DIMITOV: Răspundeți, domnule. Cine se mai afla în apartament în afară de dumneavoastră aseară la ora 9 fix?

DOMNUL CEHO: Soția mea, domnule. Dar de ce vreți să știți lucruri intime?

DOMNUL DIMITOV: Și cât timp ați stat împreună cu soția dumneavoastră în apartament, domnule?

DOMNUL CEHO: Toată noaptea. Nu, nu e voie? De ce sunteți atât de serios? De ce se uită așa la mine acel gardian? Ce urmează? Eu nu am făcut nimic! Aș vrea să știu: soția mea e bine?

DOMNUL DIMITOV: Nu știu.

DOMNUL CEHO: Adică nu sunteți sigur de nicio variantă?

DOMNUL DIMITOV: Nu, pentru că acest aspect nu e treaba noastră.

DOMNUL CEHO: Dumneavoastră înțelegeți că eu o iubesc?! Și poate ea nu știe că sunt aici. Poate crede că am dispărut sau că am înșelat-o. Că am murit. Dumneavoastră nu știți cum e soția mea. E inflamată. Ieri, de exemplu, auzind-o că a scăpat farfuriile pe jos, am întrebat-o, simplu, de ce le-a scăpat, fără niciun alt dedesubt. Și s-a enervat, că să nu-i mai zic tot timpul ce se întâmplă, că vede și ea. Și a început să creeze o fabulă extraordinară, despre care am crezut la un moment dat că nu va lua sfârșit. De la farfuria a ajuns la sentimente, că eu nu o iubesc așa cum e, că îmi pasă mai mult de farfuria decât de ea. De la asta a ajuns la relația noastră, apoi la faptul că nervii ei valorează mai mult ca o farfurie, iar în cele din urmă a trântit o chestie științifică, anume să-mi intre bine în cap că Pământul nu e plat ca o farfurie! Eu doar am vrut să aflu cauza pentru care le-a scăpat... Poate are probleme cu articulațiile...

DOMNUL DIMITOV: Soția dumneavoastră e informatoare, domnule, lucrează cu poliția secretă.

DOMNUL CEHO: Ea m-a turnat!? Lângă cine am stat atâția ani!?

DOMNUL DIMITOV: Nu. De altfel, nu a avut ce declara. Nu. Și, cum am spus, nu e implicată. Aseară la ora 9 fix, când s-au întâmplat toate, era cu o vecină. Înțelegeți?

DOMNUL CEHO: Nu!

DOMNUL DIMITOV: În fine. 358 de declarații sunt mai mult decât suficiente ca să vă inculpe. Ce mai înseamnă una în plus?

DOMNUL IOVULESCU: 358 de declarații sunt o maculatură serioasă! Indubitabil sunteți un inculpat!